

sadili in sejali. Kaj bodo jedli in s čim živino ohranili, — to c. k. davkarja nič ne briga. —

Prišli smo v Dolenjo vas. Tu me gospoda spremljevalca oddasta, kakor po „šubu“ priganega, le s tem razločkom, da me gospoda, ki sta me sprejela, nista prašala niti po „posu“, niti po drugih legitimacijah, ampak po obrazu že precej spoznala, kaj sem. Zopet živahen razgovor, a ne za državnega pravdnika, zopet je vsaj meni ura prenatglo tekla.

Zjutraj je solnce mi gledalo skozi okno v sobo tako, kakor da bi bilo prejšnji dan preveč pilo; vendar je obetalo lep dan, zato se v družbi svojega prijatelja in sošolca napotim proti Kočevskemu. Ne bom tajil, da se mi je nekoliko tožilo po prijateljih, katere sem bil pustil za hrbtom, in da sem se s težkim srcem ločil od svojega pobratima, ki me je spremil do Kočevske meje.

Zdaj si na tujem, si mislim, tu ne boš našel znancev. Res, lotila se me je nekaka plašnost, zdelo se mi je, kakor da bi šel na tuje. Al zažvižgam si: „Slovan povsod brate 'ma“, in — zopet sem boljše volje.

(Dalje prihodnjič.)

Slovansko slovstvo.

* *Jana Amosa Komenského drobnější spisy některé.* Nákladen „besedy učitelské“ v Praze vydal Fr. J. Zoubek. 1876.

Pod tem naslovom prinaša navedena knjiga 6 spisov slavnega Komenskega, namreč: 1) kako lenobo iz šol izpoditi (spis Komenskega leta 1652.); 2) pravila nrave (spis leta 1653.); 3. zakoni sl. gimnazije Lešenske (spis l. 1634.); 4) zakoni šole dobro vredjene (spis l. 1654.); 5. pravila življenja (spis l. 1645.); 6. Kátóna moralni poduki (spis l. 1662.). — Da so dela Komenskega za zboljšanje šolstva neumrlega Slovana dragoceni biseri v šolskem knjižestvu, to pač vé vsak prijatelj šolstva, in da so njegovi spisi v českem jeziku pravi izgledi odličnega pisanja, to je dokazal že Palacky v mesečniku Českega muzeja leta 1829. Hvalevredno je tedaj, da je častita „učiteljska béseďa“ v Pragi navedenih 6 Komenskovih razprav na svitlo dala, katera čitati in vsaj morebiti deloma v slovenski jezik prevoditi, živo priporočamo učiteljem naših ljudskih šol.

Zaseženo.

Zaseženo.

Naši dopisi.

Iz Zagreba 15. okt. — Na milijone i milijone so Hrvati po goveji kugi že škode trpeli i na tisoče i tisoče tudi sosedne dežele slovenske — to je bil, kakor se dobro spominjam, mnogokrat obnovljen glas „Novicam“, pa tudi v deželnem zboru Kranjskem čale so se

po dr. Bleiweisu poslednja leta pritožbe o nemarnosti naše vlade, da ne zatira grozovite goveje kuge po ostrih zakonih, ki jih ima Cislitava. Sedaj morem gospodarjem Kranjskim i Štajarskim poročati, da je 12. dne t. m. deželna vlada saboru našemu v uvaženje i razpravo predložila osnovo zakona proti goveji kugi s poročilom, v kojem daje črtica zakonodajstva o tej pošasti, ki je bila povod, da so se v Avstriji i drugje ustanovile živinozdravske šole. Osnova ta, ki jo je vlada izročila saboru, da jo stavi kmalu na dnevni red, je izdelana tako, da zakon bo enak Ogerskemu i Avstrijskemu; razdeljen je na 5 poglavij. Nadejati se je, da sabor naš ne bode dolgo odlašal stvariti zakon na korist lastni deželi, pa tudi na zadovoljstvo sosedom slovenskim.

V Gorici 15. okt. — Ne in ne — naši ljudje se nočejo vneti za volitve. K volitvam volilnih mož so prišli v nekaterih krajih samo po 3—4 možje in ti so volili 4 ali še več volilcev! To je potlej izraz občnega menjenja, in poslanci po tacih volilcih izvoljeni so — pooblašenci vsega ljudstva!! In vendar je taka; zbor — da le postavno izvoljen — je pravi deželni zastop. Gledé na to so volitve resne. Jez, ki sem v volitvenih zadevah star praktikus in dobro vem, kako kandidatje rastejo, kako se volitve pripravljajo in izvršujejo, imel sem pravico — v poprejšnjih dopisih — šaliti se s pripravami — misleč na shode političkih bogov „majorum et minorum gentium“, na razne vspešne in nevspešne izlete na kmete, misleč na pisma in časniške „fühler-je“, ki so po zraku frleli, misleč na naši razpuščenosti — nerazpuščenosti društvu, misleč na složno društvo, na vsega-mogočno vlado in na mnoge druge reči — imel sem, pravim, nekako pravico — šaliti se; al zdaj, odkar so volitve razpisane, imam stvar za resnobno in želim jej ugoden vspeh. Volitev nočem motiti; zdrževal se bodem vsakoršnega hvalisanja ali grajanja kandidatov. Želim pa tudi, da ne bi drugi zlorabili potrpežljivega časniškega papirja. Jako veselilo bi me, ko ne bi se v nekih listih delal prevelik humbug z domoljubjem, z zgovornostjo in sosebno ne z značajnostjo in — neodvisnostjo (kandidatov). Po analogiji veljá tudi tū znani nemški pregovor: „v hiši obešenčevi naj se ne govori o vrvi.“ In s tem — basta! To modrovanje so mi usilili neki dopisi v nekem časniku in tudi neka uredniška pomota (?) v zadnjih „Novicah“. Pridejane so — zdi se — mojemu dopisu 3 vrste (na koncu), ki niso moje. *) V tem pa, ko kukovičje jajce iz svojega gnjezda trebm, nimam nič zoper ondi omenjena kandidata. Samo to sem hotel reči, da se končni slavaklic z mojimi poprejšnjimi dopisi ne vjema, kakor tudi ne s strogo neutralnostjo, katera mi bode kot dopisniku ves čas med volitvami načelo in vodilo. O tej priliki naj še tudi povdarim, da moja dopisniška politika — kolikor se ž njo pečam — je „eine Politik der freien Hand“; jez hodim svojo pot; ne gledam ne na desno ne na levo. In, kar se tiče sedanjih volitev, opazujem jih z mirnega svojega Olimpa brezstransko in brezstrastno. Marsikaj znabiti vtaknem v svojo „torbico“, in, če bo treba, spregovorim kaj po volitvah. — Jutre tedaj imamo volitni meeting; „Sloga“ je napravila „ballo per tutti.“ — Dne 11. t. m. je bil tukaj ces. namestnik baron Pino in je predsedoval v seji deželnega šolskega sveta. Tržaški „Cittadino“ je skoval iz tega namestnikovega prihoda v Gorico važno političko notico, češ, da se je baron

Pino pogovarjal z vojaškim poveljnikom Weberjem (recte s fldm. Kuhnem) o porazstavi vojaščine po naši Furlaniji tik italijanske meje. To novico so brž uradno preklicali. Res pa je, da je fldm. Kuhn obhodil mejne kraje v Lahih. — Gosp. namestnik je šel obiskat novo imenovanega uda gosposke zbornice grofa Viljema Pace-ta v Topoljanu. — Naša velika cerkev je zgubila že spet (po rajnc. Kumarji) družega glavnega pevca; preteklo noč je mrtud zadel g. Karola Majlinga, enega naših prvih muzičnih veščakov, — moža občeznanega v Gorici.

Iz okolice Kostelske na Dolenskem. — Da starost ni konec norčavosti, doživeli smo nedavno tudi pri nas. Nekemu 60letnemu gospodu vdovcu, ki ga v Banji Loki poznajo, se je staro srce tako vnelo, da se ženi z mlado devojkjo iz Hrvaškega, s katero je hotel mlad pa siromask ženin že k poroki iti. Starec mu je je vkradel in jo zdaj v sobi zaprto ima, boječ se, da ne bi jo uni vstrelil! Tacih norcev je menda malo na svetu, kakor ovi starec; namesti da bi roženkranc v rokah imel, pa uganja take burke! Pri njem se pač potrjuje pregovor, da starost ni še konec norčavosti.

Iz Vipavskega 13. okt. — Skoro iz vseh krajev se čujejo o letošnji letini le tužni glasovi, in tudi od todi nimamo kaj veselega poročati. Sadje in grozdje nam je silno vkrčila spomladna mrzla mokrota, turšico itd. pa poletna suša. Repa in zelje si sicer zdaj dobro pomagata, a to je le male veljave. — Poleg poljske letine pa nam zdaj, ko slišimo od naših sosedov na Goriškem priprave delati za volitev deželnih poslancev, tudi na misel prihaja to, kakošna bo pri nas volilna letina prihodnje leto. Stvar je velike važnosti in že zdaj pomislika vredna. Zdaj se po vsi Sloveniji odmeva nekak vesel glas o spravi in ljubezni vseh strank; pravijo, da zdaj ni ne več „starih“ ne „mladih“ Slovencev. A vendar bi jaz prav rad vsem volilcem na srce položil vodilo: nikar voliti takega, naj je star ali mlad, ki mu je vsaka vera dobra. Kar se prodaja za „liberalno“, naj je nemško, slovensko ali laško blagó, po obilih današnjih skušnjah ni nič vredno. Predno nismo poznali „liberalizma“, imeli smo manj davka, zdaj ga imamo čedalje več, a tudi družih dobrot nič. Naj bi noben Slovan ne pozabil, da pred malo leti so klerikalni Tirolci dvignili glas v Beču za zatiranje Čehe, liberalni Korošci in drugi pa so mutasti ostali. Pomiselka je tudi vredno to, kdo dandanes bolj psuje naše nesrečne, za svete pravice se bojujoče južne brate: ali klerikalni „Vaterland“ ali liberalna „Presse“? Gledé na vse to, ni tedaj nobena uganjka, zakaj vlada podpira „liberalce“, ne pa one konservativne možé, ki jih le zato „klerikalce“ psujejo, ker jim véra ni še kupčija postala, katero prodadó za vsak srebernjak! Prezgodaj je — me bo morebiti kdo zavrnil, že zdaj pri nas na Kranjskem govoriti o volitvah za deželni zbor. Jaz nisem tega mnenja, zato priporočam našim rojakom, naj nakupijo prav veliko „pratík“, ki je za prihodnje leto prišla v Blaznikovi tiskarnici na dan, in jo dadó okoli, da poduka potrebni ljudje beró, kar piše v „pogovorih pod lipo“.

Rodoljub.

Z Blejske okolice 8. okt. —r. (Poduk o umnem sirarstvu; nova sirarska družba; potreba pašnega reda; zahvala g. Mesarju.) Ker sl. kmetijska družba spoznava veliko korist sirarskih družeb, je naprosila prečastitega gosp. župnika Mesárja, da je prišel 2. dan t. m. v tukajšnjo Podhomsko sosesko podučevati o umnem planinstvu in sirarstvu. Zbralo se nas je precejšnje število tukajšnjih posestnikov, kateri smo za blagor kmetijstva tolikanj vnetega gosp. župnika pazljivo poslušali, ko nas je o umnem planinstvu in sirarstvu cele 3 ure s tako prepričavno besedo podučeval, da nam je

*) Res je ona notica bila le pristavek dopisu našega g. korespondenta, kar se jasno vidi iz tega, da 8. dne okt. on ni mogel vedeti, kaj bode sklenila „Sloga“ 10. oktobra.

vsem prehitro čas minul, in da tudi taki, katerim poprej nič ni šlo v glavo, kaj je umno sirarstvo, so spoznali, da nam je mogoče veliko večje dohodke iz naših planin dobiti, če ne bomo zmirom le po starem kopitu delali. Naši predniki so s tem sicer lahko izhajali, a velikih davkov in drugih potreb še po imenu niso poznali, s katerimi se moramo zdaj boriti; zdaj pa je druga. Prepričavne besede gospoda govornika so zato pričujočim tako globoko segle v srce, da za trdno upam, da pomladi že eno precej močno sirarsko družbo na novo napravimo in na naših planinah v Meji dolini in Kleku začnemo masten sir napravljati. Al vsak začetek je težak, in tako je tudi pri sirarskih družbah, kajti one so prekuc vsega dosedanjega planinskega gospodarstva, in od začetka tudi kotel in druga naprava veliko stane, kmet pa se vsake nove reči s strahom poprime, posebno če je treba še precej denarja v roke vzeti. Zato se pa tudi zanašamo, da nam bo sl. družba kmetijska, katera taka podvzeta blagovoljno podpira, prihodnje leto kaj pripomogla, ker za letos bi že prepozno prišli s svojo prošnjo. — Tudi je na naših pašnikih velika napaka ta, da se ovce in goveda vse navskriž pasejo, in sploh ovce še po lepših krajih pred govejo živino. Tako vse pašnike pokončajo, zato pa ima vsa okolica zavoljo nekaterih termastih gospodarjev in lenih pastirjev veliko škodo. Al kaj, ker srenje same ne morejo takim svojeglavnežem v okom priti. Želeti bi bilo, da bi sl. deželni zbor to reč v roke vzel in da bi se napravil pašni red, kar bi mnogim krajem naše dežele koristno bilo.* — Konečno pa še javno izrekam srčno hvalo za trud in izvrsten poduk prečast. gospodu Mesarju, katerega bi le še to prosili, naj bi nas tudi pri napravi sirarskega društva blagovoljno podpiral.

Iz Ljubljane. (V sejah deželnega odbora 10. in 14. oktobra) so se med drugim obravnavale sledeče reči: Sklenilo se je, da se programa deželne sadje in vinorejske šole na Slapu natisne 500 eksemplarov ter da se razpošlje tudi Kranjski kmetijski družbi v razdelitev med kmetijske podružnice in pa župništvom v vinorejskih krajih; — h konecletni preskušnji 30. dne t. m. na Slapu pošlje dež. odbor svojega zastopnika; — poročilo vodstva te šole o udeležbi pri vinorejski razstavi v Mariboru, pri kateri je šola za vinske pridelke, vinorejsko orodje i. t. d. prejela sreberno državno svetinjo in poleg nje tudi vinorejski atlas v dar, vzelo se je zadovoljno na znanje. — Županstvu v Podrečah se na njeno prošnjo za sprejem neke hirave ženske v novo hiralnico, pové, da hiralnica Ljubljanska ni deželna naprava, da toraj deželni odbor tej prošnji ne more zadostiti. — Sklenilo se je, ponoviti pismo na Ogersko ministerstvo, naj učini, da se deželnemu odboru pošiljajo od Ogerskih uradov pisma v nemškem ali v kakem slovanskem jeziku, ker Magjarskih dopisov ne more sprejemati. — Predlogu krajnega in okrajnega šolskega sveta je deželni odbor pritrdil, da se služba nadučitelja v Višnjigori podeli sedanjemu nadučitelju Janezu Škrbincu v Šent-Vidu pri Zatičini, kakor tudi temu, da se plača šolskega učitelja v Krašnji povikša od 400 gold. na 450 gold. na leto, ter da se postavi v proračun normalno-šolskega zaklada za leto 1877. in 1878. po 700 gold. podpore za zidanje šolske hiše na Sušici. — V okrajni šolski svet za Ljub-

ljansko okolico na triletno dobo od 1877. leta naprej je deželni odbor imenoval sedanja šolska svénika g. Fr. Kotnika iz Vrda pri Vrhniki in g. Jož. Fridr. Seuniga, posestnika na Bokalcu, — grofa Karola Pačeta pa za svojega zastopnika v novovoljeni okrajni cestni odbor v Litiji. — Sekundariju v deželni bolnici dr. Andr. Lisjaku se je služba podaljšala še za 2 leti. — Oddalo se je 7 izpraznjenih sirotinskih stipendij po 50 gold. na leto, za katere se je oglasilo 283 prošnikov, izmed katerih so bili najbolj potrebni in vredni spoznani: Gašpar Ravnikar iz Vrha pri Krašnji, Franc Pavlič iz Kranja, Franc Rus iz Rečice pri Bledu, in Jožef Kurent, Marija Jager, Leopold Kraljič in Johana Vehovec iz Ljubljane. — Mestnemu magistratu v Trstu se je poslal izkaz sodnijskih obravnav zaradi detomora in popuščenja otrok za dobo od leta 1867. pa do l. 1875., poleg katerega je bilo na Kranjskem od leta 1867. pa do leta 1870. v sodnijski preiskavi 21 nezakonskih mater zaradi detomora, 8 pa zaradi popuščenja otrok, — od leta 1871. pa do l. 1875, ko ni bilo več najdenišnice v Ljubljani, pa 13 mater zaradi detomora, in 11 mater zaradi popuščenja otrok. Po tem izkazu je jasno, da najdenišnice ne odvrčajo detomorov, kajti detomorov je na Kranjskem manj bilo ta leta, kar je najdenišnica v Ljubljani odpravljena; zato bilo bi posebno za našo deželo želiti, da bi se tudi Tržaška najdenišnica odpravila, kateri je treba toliko denarja za Kranjske najdenice plačevati; ravno zdaj ima Kranjski deželni zaklad nad 30.000 gold. odrajtati Tržaški najdenišnici.

— (Iz obravnav c. k. deželnega zdravstvenega sveta) 9. dne u. m. se je razvidelo, da je na Kranjskem lansko leto 40 zdravnikov na 396 krajih 13.492 otrokom kozé cepilo, stariši 2244 otrok pa so se branili otrokom kozé cepiti dati. Ker je dokazano, da cepljene kozé odvrnejo zelo nevarne prave kozé, ali, če se vendar primeri, da se tacega otroka prave kozé primejo, so vendar veliko manj hudobne, zato je čudno, da se nekateri stariši upirajo tej dobroti, in zdravstveni svet je nasvetoval deželni vladi, naj skrbi za deželno postavo, ki bo silila stariše, da dadó otrokom kozé cepiti.

— (V zadnjem občnem zboru banke „Slovenije“) sklenjena doplačila po 30 gold. na vsako delnico so se za 1. obrok po 15 gold. zadnje dni unega tedna zdatno vplačavati začela, tako, da je v pondeljek vplačano bilo 8080 gold. Ker je 1. obrok za doplačilo 14. dne t. m. pretekel, naj hitijo zaostali delničarji, da likvidacijski odbor ne bo prisiljen, neljube tožbine poti nastopiti in da se samim delničarjem na korist brž ko brž izmota likvidacija.

— (Prodaja Muriških goved), ki jih je družba kmetijska z državno podporo kupila na Štajarskem, se je v soboto v Ljubljani prav živahno vršila. Odbornik gosp. Jos. Seunig, kateremu je centralni odbor nakup živine izročil, je pripeljal 7 juncev in 33 junic. Le en glas vseh pričujočih je bil, da je gosp. Seunig izbral prav lepo živino čistega Muriškega plemena. Junci, po različni starosti, so se prodali od 42 do 102 gold., junice pa, tudi po različni starosti, od 22 do 74 gld. Vsi kupci smejo reči, da so lepo živino prav dober kup dobili. Junci so šli v Kolovec, Šturijo, Šrajbarjev turn, Mirno, Lesičjek, Godovič in Kravjek, junice pa križem po deželi, največ na Dolensko, nekaj tudi na Notranjsko in Gorenjsko, le 3 ostanete v Ljubljani.

— (Preskušnje v tukajšnji podkovski in živino-zdravski šoli), h katerim sme vsak poslušati priti, bodo 23. dne t. m. dopoldne iz teoretičnega podkovstva, popoldne iz živinoreje, porodoslovja, sodniškega živinoznanstva in mesogledstva, — 24. dne t. m. dopol-

*) Ker deželni zbor sam po sebi brez kake druge inicijative ne more te res važne stvari pričeti, zato bilo bi prav, da g. Mesarja naprosite, naj bi on prihodnjemu občnemu zboru družbe kmetijske, ki bode okoli 20. novembra, predlog stavil, da družba kmetijska za pridobitev zaželene postave potrebne korake stori. Gosp. Mesarju, kateremu so razmere planinstva tudi družih dežel znane, ne bilo bi težko, tudi načrt pašnega reda osnovati. V red.

dne iz anatomije in fiziologije demače živine, popoldne iz ozdravljanja notranjih in vnanjih bolezin; — 25. dne t. m. dopoldne iz praktičnega podkovstva, popoldne pa iz botanike za živinozdravnike.

— (Iz pisarne Matične.) Trije zemljevidi, ki jih letos dobijo udje, so nam ravnokar došli iz Dunaja. „Letopis“ je natisnjen do „imenika“ udov, o katerem se še od nekaterih poverjenikov pričakujejo poprave, da bode kolikor mogoče korekten. Prihodnji mesec po takem odbor razpošlje gosp. udom vse, kar Matica letos izdala. Kedaj tudi v prihodnjem mesecu bode občni zbor, to bode določil odbor še ta mesec v prvi svoji seji.

— Kaj se je dozda našlo v Ljubljanskem močvirju tam, kjer so nekda bile stavbe na koleh, to je pokazal v sabotnem shodu muzejnih udov kustos gosp. Dežman in o teh najdbah poročal. Čeravno so letošnje povodnje na močvirju tako zelo ovirale preiskavo zgodovinskega močvirnega svetá, da se je kópanje ondi moglo začeti še le avgusta meseca, se je vendar iznova na beli dan spravilo prav veliko stvari iz različnih stavbenih dob in nekaterih res tako zanimivih in deloma ličnih, da so po vse zastavica tudi učenjakom na tem znanstvenem polji. Nekatero lončeno posodo so res tako krasno in okusno opisane, da človek vpraša: kako li je mogoče, da ljudje, ki so pred tisoč in tisoč leti na tej samotni živeli, v tako prvotnem stanju, so znali take lepotičije stvariti? Zbrani udje so radovedno ogledovali na novo na dan spravljenе starine in pazljivo poslušali poročilo o njih.

— Gospod dr. Tánzer, nam dobro znani zobni zdravnik iz Gradca in naš rojak, je prišel te dni zopet v Ljubljano, kjer ostane do konca tega meseca, bivajoč v gostilnici „pri slonu“. S zaupanjem se vsak, kdor je na zobéh bolan, more obrniti do njega, ki tudi ima mnogo privilegiranih zdravilnih preparatov.

— Za c. k. notarja v Kostanjevici je imenovan dr. vitez Gšpan.

— (Vprašanje do sl. vredništva „Novic“.) Mi mesarji Ljubljanskega mesta imamo večkrat, posebno pa letos priložnost, telice in mlade voliče do dveh leti stare kupiti in jih za mesnico pobiti; ta živinica ima navadno 1½ do 2 centov mesá. Ljubljanski dacarji pa hočejo imeti ravno takošen dac od takih mladih živinčēt, kakor od velicah volov, to je, namesti 1 gold. 50 kr., kakor jim od teleta gré, zahtevajo 7 gld. 53 kr., kakor je dac od vola. Zato imamo z našimi dacarji vedno prepir in moramo velikokrat od teleta ravno toliko plačati kakor od velicega vola. Če mi čez šrango živino v mesto peljemo in dacarju naznanimo, da je tele, moče on nič slišati od tega; ko pa pri mesnici dacarskemu davkarju od teleta daco plačati hočemo, nam pa žuga s kaznijo, češ, da to se mora na šrangí naznaniti, in tako nas sučejo, da ne vemo, ali je v Ljubljani druga postava, kakor je v drugih deželah, ali kaj? — Zato prosimo sl. vredništvo „Novic“, naj nam blagovoljno razodene, do kedaj da je govedo tēle in imamo potem niží dac od teleta plačati in od kedaj da goveda postane vol ali krava, in imamo potem viši dac odrajtati?

Več mesarjev v Ljubljani.

Odgovor vredništva. Na to za kmetijstvo in za obrtnijstvo res važno vprašanje damo sledeči odgovor: „Dokler ima goveja živina še vse mlečne zobé, je tele brez razločka njene teže, zato je tudi mesar le dac za teleta dolžan plačati. Kedar pa govedu mlečni zobé začnó izpadati in stopajo na njih mesto tako imenovani stanovitni zobje, takrat ni več tele in mora se dac za vola ali kravo odločeni plačati. Mlečne in stanovitne zobé nekoliko skušen človek lahko razloči. Da se pa o kakem prepiru za gotovo

izvé, kakošne zobé da ima živina, je potreba spričala živinozdravnikovega ali pa mesoglednikovega; to spričalo storí konec pravdi. Sicer bi pa tudi prav bilo, ko bi dacarji, ki imajo s živino opraviti, imeli bukve dr. J. Bleiweisa pri rokah, ki jih je družba kmetijska izdala pod imenom „Nauk o umni živinoreji“, in ki v jasnih podobah kažejo po zobéh starost živine.

— (Zadnje „Novice“ so bile zasežene) zaradi članka o Turških homatijah. Ker so konfiskacije slovenskih časnikov zadnji čas na dnevnem redu, res ni čuda, da si vredništva želijo cenzure, kajti še celó tacih član-
kov (kakor se je zadnjemu našemu listu zgodilo) državna pravdnija ne pusti med slovenski svet, ki so brez ovire v „Obzoru“ prišli na Hrvaškem, v „Politik“ in „Vaterl.“ na svetlo. Po takem bi cenzura časopisom bila le dobrotljiva mati „im freien Oesterreich“.

— (Slovensko gledišče) se bo pričelo 1. novembra. Kegljanje, ki ga je napravil nek „odbor“ pri „kroni“, res ni bilo na korist dramatičnega društva, kajti čeravno je bilo precej čistega dohodka, „odbor“ dramatičnemu društvu ni odrajtal ne krajcarja. Ali ni to „švindelj“?

Zaseženo.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Jutri se začne zopet državni zbor. Ne notranjih ne vnanjih razmer ne bo našel dovoljnih. Nek tukajšnji časnik poroča, da je ministerstvo pretekli petek obravnavalo proračun za prihodnje leto, da pa v kljub vsemu brisanju ostaja 45 do 50 milijonov gold. primanjkuje. Če se tej primanjčki došteje še nesklopljeni zajem za 48 milijonov izdane rente v zlatu in 25 milijonov blagajniških doznancí, ki se imajo izplačati leta 1878., onda je slika državnega gospodarstva jako črna, — in poleg vsega tega ni še za dlako pripravljena pot za poravnanje notranjih razporov med središčem in deželami. Kako pa stoji vnanja politika monarhije, to vé vsak, kdor vidi, kako na njej še zmirom kot môra leži zvezana maršruta Andrassyeva. Stvari so dospele do vrhunca, da se